

Cuprins

Cel mai departe.....	7
În familie.....	21
Wyoming.....	53
Prin ușile larg deschise.....	67
Petrecerea.....	73
La vulturul de mare cu peștele în gheare.....	96
Domino.....	123
Obiecte pierdute.....	130
Întoarcerea.....	149
Vieni qua!.....	197
În fața conchistadorilor.....	206
2062 H.N.....	251
Oficii.....	255
Sîrguința unor femei.....	260
O coborîre în ceață.....	269
Forevări.....	277
<i>Nota autorului</i>	289

C MARIUS
CHINU

Sfârșit de sezon

povestiri

Ediția a II-a revăzută și adăugită

POLIROM
2022

Prins cu sceneta, am pierdut microbuzul, l-am așteptat pe următorul (plecau la fiecare douăzeci de minute), oricum am ajuns în 2 Mai pînă-n prînz și mi-am instalat cortul lîngă niște... creștini, numai bărbați, bărboși, cu mulți copii (pe capota mini-vanului era pictată o cruce, pe bord, în chip de parasolar, pusese ră un xerox A3 înfățișînd o icoană cu Sf. Gheorghe, iar în fața cortului înălțaseră un drapel). După ce-am făcut o baie, am mers să mîncînc la Micul Golf (mi-era poftă de zargan), unde tocmai se filma o emisiune cu Iftimoaie, pe care l-am urmărit cum discută cu cameramanul încercînd să-mi dau seama ce sticlă de bere ține în mînă. Cînd venisem spre golf, mă opriseră două promoterițe și mă întrebaseră ce prefer: o noapte în club sau un foc de tabără pe plajă? Depinde de cine, am spus, dar apoi am ales focul și fetele au spus că sînt un bărbat autentic și mi-au oferit gratis o bere nefiltrată de grîu. Și dacă nu ieșeam autentic? le-am întrebat, iar fetele mi-au spus că mi-ar fi dat o bere slab alcoolizată cu fresh de grepfrut, pentru că mi-ar fi plăcut senzațiile noi.

Cu Eliana a fost intens și incert. O vreme a locuit la mine, ajunseserăm să ne și spălăm pe dinți împreună, uneori în același timp cu aceeași periuță, apoi a început să stea tot mai puțin, că avea cursuri de dimineață de trei ori pe săptămîină și garsoniera ei era mai aproape de Universitate. Am înșelat-o cînd a plecat la bursă, nu pentru că n-aș fi suportat abstenența, ci cumva preventiv, voiam să mă asigur că vina va fi a mea în caz că. Oricum, cred c-a bănuț ceva, pentru că la întoarcere a-nceput să se poarte ciudat, să-mi ceară declarații, mă-ntreba nitam-nisam dacă sînt fericit, ce sacrificii aș face pentru noi, tot felul de întrebări definitive, iar eu improvizam cum puteam. Într-o dimineață (mă bărbieream),

mi-a spus că nu i-a mai venit de vreo două săptămîni și m-a întreat, în logica întrebărilor imposibile, ce facem dacă rămîne. Am simțit că e o capcană, *știam* că e o capcană, dar am zis că o să vedem noi atunci cînd va fi să fie, că nu e momentul, la care ea a spus că nici nu se pune problema, că s-a gîndit bine și, dacă e, ea îl păstrează. Eu am spus că asta e o chestiune care se decide împreună, ea a spus că ce, în fond e vorba de corpul ei, că ceasul biologic blah-blah și că oricum nu mi-ar cere să mă implic dacă eu n-aș vrea. Am spus că nu e fair să mă pună într-o situație din care e clar că, fără să vreau, chiar și fără să mă implic, tot voi face parte și că, dacă ea gîndește așa, la fiecare futut o s-o suspectez de intenție de furt de spermă (chiar așa am zis, *furt de spermă*), care e o formă de maternitate teroristă. După cearta aia nu ne-am văzut vreo săptămîină și ceva, am avut și treabă amîndoi, după care ea a zis că ce-ar fi să luăm o pauză, iar eu am acceptat cu o anumită ușurare (era o chestiune de orgoliu). Trecuseră vreo două luni, ne mai vedeam din cînd în cînd (am început s-o facem anal, nu știu dacă nu era cumva o formă subconștientă de boicot), dar eu între timp întilnisem o tipă la TIFF și am realizat că-mi lipseau nesiguranta și variația. Poate că ultima rațiune a oricărui cuplu e despărțirea, ne folosim și ne epuizăm reciproc ca pe niște baterii hormonale.

Așa! Toată după-amiaza i-am urmărit pe ortodoxiști cum își supraveghează copiii (pentru că *asta* făceau, stăteau îmbrăcați pe plajă în cămășile lor negre cu cruciulițe roșii croșetate pe gulere și supravegheau jocurile cu ceilalți copii), la un moment dat am și adormit, iar cînd am plecat, șoseaua din sat se aglomerase de mașini, pe margine apăruseră grătarele cu porumb,

părinții strigau la copiii care strigau la alți copii care trăgeau după ei zmeie, găletușe și colaci, apăruseră cozi pe la chioșcuri și tarabe, într-o curte începea o nuntă (mai devreme, pe la prînz, văzusem și mireasa la biserica din centru: grasă, blondă și tunsă scurt), se scuturau prosoape, se udau grădinile cu furtunul, în fine, era agitație și hărmălaie, cînd treceai prin dreptul teraselor te izbea mirosul de mîncare și valuri de voci veneau dinspre mesele unde lumea trăgea încolo și-neoace scaunele de plastic.

Era încă devreme și n-am mai stat la ocazie, pe la unitatea militară m-a bătut gîndul să fac cu mîna, treceau mașini și autocare, dar am luat-o lejer pe aleea pentru biciclete. Nu mă grăbeam, căldura se înmuiase, soarele se înroșise, era bine, era frumos, mă simțeam ușor și ușurat. Să zic că ajunsesem cam pe la jumătatea distanței, prin dreptul Aleii Nucilor, cînd m-am trezit survolat de un stol de păsări, o supra-pasăre compusă din sute de pixeli înaripați ce urmau o traiectorie ușor curbată pe cerul roșu. Soarele perfect rotund mușca deja orizontul, în direcția opusă marea devenise gri-petrol, m-am oprit să privesc ruptura aceea de culori cînd stolul trecuse și doar o singură pasăre, rămasă mult în urmă, zbura complet pierdută. Îi urmăream aripile bătînd mărunt aerul, părea un zbor precipitat, făcea eforturi, cum de rămăsese *atît* de în urmă?, rătăcită de stolul pe care era imposibil să-l mai ajungă, pentru că pasărea nu zbura drept, asta era ciudat, nu folosea scurtături. Departe în zare, stolul, mic și compact, se lansa în volute ca o panglică răsucită în vînt, iar pasărea părea că urmează întocmai traiectoria și balansul stolului, ca și cum ar fi respectat un traseu anume marcat prin aer. Poate aveam eu impresia că era un ritual de zbor sau o chestiune

de loialitate, cine știe, oricum m-am gândit atunci că priveam o metaforă, ca și cum odată rămas în urmă tot nu poți evita abaterile. M-am întors în loc și am privit în spate, nu mai venea nimeni, traseul de biciclete era pustiu. Lingă mine, dincolo de bordură, pe cîmp, agățați de firele de iarbă înalte și uscate, mii de melcișori de mare, iar în fața mea, la vreo doi kilometri, deslușeam Vama, se aprindeau primele lumini, mai aveam ceva de mers pînă la drumeagul spre cherhana, unde puteam s-o tai, în sfîrșit, peste cîmp.

La cherhana se umpluse, deși încă mai era lume pe plajă, pe la Mitocanu' abia am scăpat de un jegos care se agățase de mine în față la supermarket („dă-mi un leu pentru pateu, să am ce mînce și eu”), pe Magheru, bîlciul obișnuit: aici cercei-inele-pandantive-brățări cu zodii, dincolo lălăieli la chitară cu andripopi și alte folkuri leșinate cu drumeții pe munte cu roua-ntr-o picioare, dincoace se împleteau codițe, se desenau tatuaje... La Canapele era un afiș că se transmitea nu știu ce meci, alții la cersit cu tot felul de texte („spăl bani murdari”, „rîgii pentru un leu”, „iau bani pe gratis”), pe la shaormerii încă nu apăruseră cozile, nici la Papa Bun nu se adunaseră decît cîtiva, așa că am stat și mi-am luat o Văcărească, pe care am terminat-o pînă s-ajung la Pirați. M-am întors. Dacă străbați strada aia de două ori de la un capăt la altul sau dacă aștepți suficient de mult așezat pe bordură, sigur vezi trecînd pe cineva cunoscut. M-am întîlnit cu Cătălin, un tovarăș din copilărie, venea la țară la bunici, un tip afabil și liniștit, seamănă leit cu Gilmour tînăr. Cînd eram mici și ne duceam la discoteca de la căminul cultural, era fan Bon Jovi, acum avea tricou cu Machine Head (în fiecare vară se duce la Exit). Era însoțit de un prieten cu dreduri și de soția

lui, alta decît tipa cu care-l știam eu, nici nu ne mai văzuserăm de vreun an de zile... Ne-am dus cu toții să mîncăm un gulaș la Soni, unde era full, noroc că am dat de Matei cu Georgiana care tocmai ceruseră nota și am rămas la masa lor. I-am întrebat ce fac în seara aia și au zis că s-ar duce la Baniciu că au nu știu ce invitație.

După,ăștia ai lui Cătălin au spus că merg să se-ntîlnească cu unii și a rămas să ne vedem la OCS, concert aniversar de 15 ani, moca, pe plajă la Molotov. M-am dus să văd care-i treaba, îmi luasem o sticlă de vin de la supermarket, cînd am ajuns acolo, hipsteri mai vechi și mai noi, era plin de bărbi și freze ridicate, încă se mai aranja scena. M-am întîlnit cu Sebi, abia aterizase și el, singur, a divorțat (am tot mai mulți prieteni divorțați – statutul generației!) și acum umbla cu niște tipe de la *DoR*, n-am prea înțeles, oricum una avea și-un copil, s-a dus să-l culce, iar noi am mers pe sezlonguri să fumăm ceva, aveau la ei o sticlă de rom și mai multe grame de lucruri de bine. Fetele aduseseră pahare de plastic și gheață de la bar, nu știu cît am fumat, două-trei cule cu toții, eram vreo cinci, că mai apăruse un prieten de-al lui Sebi, fotograf, îl tot văd prin Control cu fosta tipului cu barbă de la Atelier, nu știu dacă sînt împreună, oricum acum era singur. Cineva începuse să povestească nu știu ce fază de pe Facebook, eu mă lungisem și urmăream un cuplu care bea mojito la bar. Ea – tunsă scurt, avea cîteva șuvițe lungi, împletite – descultă, purta un fel de sarafan și mîinile încărcate cu brățări de festivaluri; el – cu părul ridicat și ondulat, pantaloni scurți de blugi, cu bretele lăsate – purta și cămașă largă de in, descheiată pe jumătate, cu un lanț lung la gît. Erau pur și simplu frumoși, stăteau în picioare unul în fața celuilalt,

vorbeau mult sorbind rar din paharele cu pai, o singură dată s-au sărutat, scurt, după ce au rîs la ceva spus de el, care i-a și pus mîna pe șold și a tras-o mai aproape... Tînjeam, asta era, tînjeam ca un cîine, parcă nu mai avusesem parte de așa ceva de-o veșnicie și, cu toate astea, chiar dac-aș fi fost cu Eliana în zilele noastre bune, parcă tot nu mi-ar fi ieșit, nu era ce trebuie sau nu era ce era în capul meu, ajunseseam la concluzia că nu mai credeam în relații bazate pe iubire, dar nu știam dacă nu mai credeam asta din cauza a ceea ce mi se întîmplase sau dacă ceea ce mi se întîmpla era din cauză că gîndeam deja asta de ceva vreme.

Oricum, eu eram deja setat pe Elena, pentru că de-aia mă dusesem în Vamă, să mă-ntîlnesc, *ca din întîmplare*, cu Elena, tipa de la petrecerea HBO de la TIFF, unde eu, de fapt, o căutam pe una Chira, o cunoscusem tot la Cluj, cu un an înainte, ceva actriță de teatru, reclame, clipuri, care însă apăruse cu cineva, am aflat pe urmă că tipul era gay, mă rog, pe Elena o spionam mai demult pe Facebook, o admiram de la distanță, știam ce face, cine credea că e, cine voia să fie... Mi se inundase camera de hotel, am căutat-o în Midi și totul a mers ca predestinat: am dansat, am băut, cînd a venit de la toaletă mi-a băgat un deget sărat în gură, m-a luat să dorm la ea, ne-am reîntîlnit apoi în Control, ajunseseerăm să ne furem în nopți consecutive (de fiecare dată era mai bine doar pentru că știa cum să mă facă *pe mine* mai bun), am fost la B'estFest, mă rog, fiecare venise acolo separat, dar am stat împreună la concertul Röyksopp, apoi am băut vin la cortul Von Schayk și ne-am întors în oraș cu Rareș cu mașina la un party privat la Casa Presei. Ne vedeam în diverse combinații o dată la cîteva zile, întîlnirile dintre noi